

C
1112.

קול נהי

מספר תמרורים

על העדר השר ומפסר רב פעלים תפארת ישורון פאר
ישראל נדיב נדיבות יעץ בפעולותיו הנוראות נכבד בעיני
השרים וסגנים. מוהר"ר יצחק זאב זלה"ה המכונה
הערר ריטטער פאן ווידהעלם גוטמאן

Trauerrede

über d. Hochgeehrten Verewigten Herrn
Ritter **WILHELM** von **GUTMANN**
zu **WIEN**.

המוציא לאור

זוסיא האמיידעס בן כמו של הרב בעמון המנוח מוהר"ר נתן ליב
אשכנזי זלה"ה אבד"ק דוקלא ואח"כ בטיסמניץ כעס מסגורר
בע"מ וויען. דורש צרביס מדי שבת בשבתו צביהמ"ד סולין
II קליינעשיפאססע 17 No.

ארעססע

SÜSIE CHAMEIDES
Wien

II Im Werd Nr. 15 Th. 7.

Drnk Zapnika, Knollera i Hamerszaida w Przemysla.

דרוק זופניק, קנאלרער עט האמערשמיט אין פרועמישר.

KAUFMANN
DÁVID
KÖNYVTÁRA

C. 1112

בעזרה"י

ביום ח' כ"ה אייר תרכ"ה, חזל גדול ליהודים בכל רחובות ונספר, וזכל חולות קרית וולך רב עיר וויצען דווי' קוררת. ותהומה נאדם רב אשר כאספו הנונים הנונים קלינים ורוזנים עד דלת העם ככשרים קלו חסים ורלים וכל עזר ופנה לאלפים ולרצנות אין ונספר לעשות כבוד לקן ימי חיי הסר והטפסר אדם גדול צענקים אשר זכה לפעול פעולות טובות גדולות לעמו ולהיטיב עם בני אדם בכלל וצפרט ציתר שאת כופורסס ה"ה כבוד הסר הכדיצ ווהר"ר יצחק זאב הנוכח ריטמער פאן ווילהעלם גושמאן זלה"ה זכל מדרך קף רגלי חכמים הצענה שפתס תהלה, ונספרים ופעולותיו הכורחות ונחקדיו הנרוצים אין ספורות, אין דוגמתו צלדקת פזרונו צישראל אין כח צחרטו חנוט להתוות עלי גליון חפק קלה ופעולות לדקתו שזכה להיטיב לעמו ולכל בני אדם ונחקדיו הרבים כי הפליח לעשות. קלרה היריעה ונהביל רב לדקה ונועסים טובים כי לוותר לצית עולמים כי יסדו ידיו לשם זתהלה ולתפארת על פני תכל אשר צויתפארו כל צית ישראל, והנחיל כבוד והוד לאונתו. צוועסיו הטובים להתפאר, ויהי כועס ד' עליו וצרחויו יסתירו צתחר ככפיו תכלצ"ה, אונן .

עת שנועה כי צאה ונוס כל לב. ורפו כל ידים. תתפעל רוחי ונפשי , ורגשות לצצי יסתער צקרצי . וצרגט קודט נחעוודתי צצכי ועיני עיני יורדת וניס על אצדן נור חונדת ישראל עוונד לכס כל אוונתיו. לצי תפארת קצודיו . ראש וושיענו כשיא חלקים צתוכינו. ונרגליות יקרה נאצד ונדורינו. השס ירפח חס שצרינו, כי נפלה עטרת ראשינו. וצתעוודת כפשי הנכי נוסח קינה וכהי על העדר האדם גדול צענקים ראש תפארת ישראל הסר הטפסר כ"ע. ויהיו לרלון חוורי פי לפני לורי וקוני. בילקוט חיתח על פי יקר צעיני ד' הנותה לחסדיו שלח חומר הקצ"ה לנשה ונשה חתה ונת חלח הן קרצו יוניך לנות, שאינו רולה לחלות וניתה צלדיקים תולה וניתחן ציונים. הן קרצו יוניך. וכן ויקרצו ימי ישראל וכו' ויקרצו ימי דוד. לצחר דברי הנורטס הלזה חקדים מורטס קהלת כד דונך ר' צון חעל ר' זירח לפעוורי צהדין פסוקח ונתוקה טכת העוצר. חס וועט וחס הרצה יחכל. רצי צון לווד לכ"ה טנים ויה שחלמוד ותיק עתיד ללווד לנשה טנים. וחמרו חכז"ל צחגינה וצמדרט על פסוק דודי ירד לגנו לרעות צגנים וללקוט פושטים טצעל חחנה יודע עונתה של חחנים הוא לוקטה טצעל חחנה עוונד ונלפה ונתחאה לנתי יגוורו פירותיו לחכול לטצעה וחס ועודו צכפו יצלענה. כן הש"ת

ונשתוקק

ונסתוקק ותי יצוא הלידיק וישר לב לשרשו הראשון לשכון זהיכלו ויודע עונתן
של ישרי לב ובעל וועטס טוויס ונסלקן. וזה כוונת הנודרש ר' זון השלים
כפשו זועטקי' טוויס בעודו זאבו זיווי עלווינו וקנה עולמו זיוון וועט וכבר בגמר
צטול התאכה. וגם נכספה וונסתוקקת הנפש לעלות וללרור זלרור החיים,
והשם יודע עונתה ונסלקה זיוון הראוי. וזה שאמר רז זירא על ר' זון ונתוקה
ענת העוצד ר' אס זועטו עכיס כלה בעזרתו ואס זהרנה עכיס. יאכל ויטעב
לעתיד וויגיע כפיו ונפרי וועלליו. וזזה דברי הנודרש ילקוט ונזאריס דהקצ"ה
חיכו תולה הוניתה זלדיקים וזישרי לב: דזאונת הוה חיים חיי כלחיים. אך יוויס
שהי' לו עוד לחיות בעולם הזה אוחן יוויס וטכיס כלו, וונתו וכפסק להוסיף עוד
צטלינות. זה שאמר הקצ"ה לונקה הן קרצו יוניך שלא הגעת לשנות אזותיך להוסיף
עוד זלדקתיך, כי זטכיס אשר אתה חי קנית עס שלינות הרצה, ואוחן יוויס
טעצרה, אס איש הכלצז ונסתדל ואזר חיל זהתאונלות לפעול טוב וחסד זה זלמוד
תורה וחכמה וזה זנדריצת לבזו זכנות זכיס רוויס ונסגזיס זועשה הלידקה.
וונטלים נפשו נוכח ד' דרכו להיות לרלון לפניה, אזי יוויס הראשונים לא נפלו,
והוה חיים וקיוויס לעולמי עד, ונקרא ונלא זתוה"ק ואזרהס זקן זא זיוויס, לאשר
אזרהס לור ונחזתיו ה' ונקור חסד ורחוויס ונטע אש"ל ר"ת "אכילה" פתי'
"לוי' והורה חסד לזני דורו ולזאיס אחיו עד סוף כל הדורות, זיוס ג' אחר
וילתו, קרוי זלער הכאז, ולא כרפא ונחלתו לא נח ולא עקט, ושט כגזר לרין
לקרות אורחיס להכניס לזיתו ולהאכילס ולהשקס זועדכי ונאכליס, ונוגיר גריס
וונכסיס תחת כנפי דתו ותורתו. ולא הזדיל זטווצתו זין ארס לארס, כי אף
על אכטי קדוס ונקור ונחת הרטעות, ג"כ כנורו רחוי אזרהס אזינו ע"ה, אף
שהוה לוורת רוחו זתהלוכותס וזועטיהס הרעיס וחטאיס, עכ"ז הי' ונחפלל לד'
לזלתי הופכס זכה והתחנן חולי יט חונסיס לדיקים, הלא לנראה עין נשפוט ונה
גזרו כח חסד ורהחויס. אללו. הינויס האלה לראש לור ונחזתיו אשר הי' חי
היו יווי חפץ וזלדק כאמר זא זיוויס, כי לא נחסר ווינו, ולא הלכו לריק ולזטלה
אף הגע אחת, וזה שאמר שהע"ה וזית לדיקים יעמוד. כי יווי הישריס הס יווי
תוויויס כאמרס עס שהס תוויויס כך יוויס, כי יעסן להס זית כאון זיוויס
טעצרו זועטיהס הטוויס, ונצלילס יוויס רק זטוב וזנעוויס, פרי וועטיהס נכון
לפניהס, ופרי ונעללס יאלרו ויחסן ליוס כי יצאו על עכרס. וזה שאמר חכ"ל
על פסוק טעב טצתות תווימות תהינה, אינותי הן תווימות זיוון טישראל עושין
רלונו של ונקוס. ואינו ונבלה זוננו זעצלי עולם, ושס לבז לעשות הטוב וישר
זעיני חלקיס וארס, אזי נחטב כל יוס ויוס ללרק לטעוב ונשצוב להדש ונחדש
לעכיס, כי את הכל יפה עשה זעטו וקנה קניניס ככזדים זיוויס האלו אזי הפעולות
חיים וקיוויס ועוודות לעד, וזה כוונת חכ"ל זתענית יעקב אזינו לא ונת זכו'
ונקיס הוא לזרעו ונה זרעו זחייס אף הוא זחייס ונזאריס דזריס הסתוויס
דיעקב אזינו לא ונת דאינו תולה וניתה זלדיקים עלון דחייס חיי כלחיים. ונה
זרעו זחייס דאנורו ז"ל היינו זריעת לדקתו וחסדו כלשון הנקרא זורע לדקה זכר
אונת הוה חיים וקיוויס כאמרס תולדותיהן של לדיקים וועטס טוויס. וגם זכיו
החולכיס זדרכי אזותיו הוה ונעשה ידיו ונזיאחו לחי עולם הזא, וזה כוונת חכ"ל
זקני ת"ח כ"ז טוויקיין דעתן ונחיצת לפי הנחה שהנחתי אס העשיר זרוב עטרו

ונתנהג כאיש חכם עפ"י תורת אל חי בלדקה ובגמילות חסד כ"ז סמוקינין דעתן
ונתקנת כי ואלא קורת רוח ציונים שעצרו לכפשו בלדקת פזרונו וחי נחת לו
וקוה צנות אלקים וקיוה אחרים ונשפע רב ברכתו, ודעתו נוחה צהלוכותיו
הטובות והנאות בכשרון פעולותיו. וזה שאמר שהע"ה בקהלת וקצח חכי את הנותים
שכבר ונתו ונחיים אשר הנה חיים עודנה, כי זה הנותים הנה ראוי לקצחם ולהללם
ע"י פעולת לדקתם אשר עשו והנה חיים וקיונים לעולמי עד ונזכרת נלח כנו
השטיפונגנן צית החולים וצית הספר קיוענאלר ופילאנטראפיטער פערחיין כהנה
וכהנה אשר יקרו י"י אשר הטפסר לזכרון עדי עד, וזה שאמר הכתוב ויונת אברהם
בטיבה טובה זקן ונצע ימים שהי' טצע ועולם הזה ולא ונתאה עוד וישחק ליום
אחרון כי יצוא ונשתוקק לעלות לנעלה לאור באור החיים, להכות וניו אור העליון
לקצוע בלחלחות כפשו, וני אפוא האיש אשר לא יירא ולא ייחת מיום המות. זה
האיש אשר קם זכרון יום המיתה כגד עיניו תמיד, ועיניו ולבו לזכות ארחו אם
ילך צדק כל הארץ, ולתקן ונעשו בכל מה שצרכו וזכוהו לעשות, המכס צחכותו,
הגבור בגבורתו העטיר בעשרו חיילים יגבר להוסיף כח ועלמה מיום ליום ונצלי
אבוד עת מיוני חייו הקלובין לאכוס עלי ארץ. וזה שאמר דוהע"ה וני גבר יחי' ולא
יראה מות יונל כפשו מיד טאלו טלה, דפטונו טל ונקרא ונקוטי הצכה, דנחי
טאלה היא דהרי ונקורת צדיכו ונאצותיכו דאל"י עלה בעטרה השמים צחיים
חיותו, וקרח צה אשר ושאר הכיונין כפי דברי חז"ל. אזל לפי האמור נראה כוונה
אחרת לטה בנקרא. דנוי גבר יחי' צחיי כלחיי להיות כפשו ונענג צכועס זיו
עליון בהשארות הנפש אם צעודו צחיים לא קם המות כגד עיניו ודנה
צכפשו טעל ראשו צל יעבור כוס הזעס הזה. ופחד מות לא יצעההו. ע"י קופץ
ידיו ונלמוך י"י עכיים ולא עשה טובה ונינוי איש כזה לא יונל כפשו מיד טאלו,
ואם אלף טנים יחי' ודואב על אבוד דנוי ואינו דואב על אבוד ינוי לטעלה
להצל ולריק ונאווה לא יקא צידו ונענוגי הגוף שעצרו, וטוב ונוכו הכפל צל
מה שנוט לא ראה אור פני חלד, לא ידע להתאצל על אצדן עוה"ז, אזל איש
הנלצב יקר הולך לצבו כאנון לד' ולתורתו לא וק ונזכרו תמיד על יום אחרון
כי יצוא, וטנותיו הנה קלובין. וחורלים ינוי, ונתאונן צכל כמו לעשות הטוב צעיני
אלקים ואדם. להיות אהוב לשמים ואהוב לצריות, וידוע וי"ש האלטיך על הפסוק
וי"ו את שלמה צנו לאנור אכני הולך צדק כל הארץ דתיבת לאנור הוא שפת
יתר לכאורה, ונפרט האלטיך עפ"י חז"ל דאדם יזכור יום המיתה תמיד, וזה
טלוה דוד לטלמה צנו טיהא וורגלח צפוני' דטלמה לאנור צפיו ונזכרתו אכני
הולך צדק כל הארץ, אזי יהיו צוודחי כל ונעשו ונתוקנים לעשות הטוב והיקר
הלדקה וחסד, הנה זה אשר הכדיצ הנוטה כ"ע כדיצות יען רודף לדקה וחסד
צכל ונאודו כמו וגופו, צכפע צרכו הנמונה לו צצרכת ד' עוסר וכבוד וגדולה
לו למונה, צהפארת ופרטה גדולתו, לא לצב גאוה אף טנון וכהו. ודצורו צכחת
עס הצריות צענות חן, ופעולת לדקותיו הכוראים כתנו עידיהם וילדקו, כי לא
לבו הלך אחר ונשאפות הצלי הזנון תענוגי עולם, וכל טעשויעו רק לצלות ינוי חלדו
צדצרים טובים ונוועילים, וקם עינו ולצו חדשים לצקרים לפעול טובות חדשות
וכלורות לטובת הכלל, ונה רצו ונעשו הטובים, ונאוד ענוקו ונחצותיו הטוריים,
אין לתאר צחרט אנוט אחת ונכי אלף ונפעולותיו הנשגות כאשר נודע על פני

חבל ונעשה ידי השר וגדול ציהודים כ"ע ועל לדיק לדיקות אהב כמוהו אומר שהע"ה
עוז סס ונשמן עוז ויום הנות ויום הולדו. קהלת. ולריך צאור ודוע צחר רק
שמן עוז הלח כנולח צעולם יותר חסודים וטודים ונשמן, וחי שייכות יס סס לשמן,
ולפי פשוטו אפשר ה" לומר עפ"י הנוקרה שה"ס לריח שנויך טודים שמן תורק
שנך דשמן הטוב כודף למרחוק, וסס עוז עוד ציתר שאת כשנע למרחקי ארץ.
חבל לזה הפירוש אין התקשרות סוף הנוקרה לתחלתו, ונראה לפרש ע"ד אחרת
דשמן יס לו תכונה עליונית דעולה ולף על פני כל הנשקים ואינו ונערב עם
שאר הנשקין.

והנה איתח צפ"ח ר' שנעון אומר ג' כתרים יס כתר תורה וכתר כהונה
וכתר ונכות וכתר סס עוז עולה על גציהן. ונה שלא חסצ התכל רק שלטה ולא
ארצעה לפי שכתר סס עוז הוא עם כולן ועולה על גציהן ואחד מן השלטה
כתרים אס אין עונו סס עוז, אינו נחסצ לכתר, וסס עוז צפני עלמו ג"כ אי
אפשר להשיגו אס לא שחקרס צאדס ונעלה אחד ואלו הכתרים אז עולה ולומח
ונעלה סס עוז ועולה על גצו כי ע"י התורה שלווד האדס ונעיצ צזה לזולתו
ונלמד עם אחרים ולא החזיק עוצה לעלמו קונה צזה סס עוז. וכן ע"י כתר
כהונה וכתר ונכות הוא רוב עשירות אשר צרכו ד' כנולח לפ"י דכתר סס עוז
יס לו יחס וערך אחד לשמן כמו שהשמן קף על פני כל הנשקים, וסס עוז עולה
על גצי שאר כתרים ועולה צנועלות יותר, וגס שייך סוף הנוקרה לתחלתו ויום
הנות ויום הולדו, היינו צזה האיש סקכה סס עוז לעלמו צנועקיו הטודים עוז
יום הנות ויום הולדו דאז הרצה פעל ועשה ציוני חלדו, לא כן ציום הולדו
עדיין לא כודע ונה יחי" ונשפטו האדס ונעשהו אס זך ואס ישר פעלו, וצנעל
עקידה ונצאר הנוקרה צאופן הנאות ותוכן דצריו מן הירוע כי השמן הטוב היורד
על זקן ראש וולך שנושחין צו, קצת התכלית שיהי לצן חיל לעזרת העס אשר
נשחוחו עליהס, והי" כי תקרחה ונחננה יתאמן להכניס צקשרי הסככות צעד עונו
אס להכלל או לכלח אוחו, צכל ונה צירצה הללחתו או הרצצה גבולו ציתר שאת
וקכה סס עוז מן הנועלה והכבוד הכקכה לנולך וולך פעולותיו הנולכות אעפ"י
סקונה אוחס צהרצה עולל ולער יותר עוז ויום הנשחו מן השמן אשר כנשח לנולך
ציום שנוחת לצו, אחר שהסס הטוב הוא קצה התכליות לשמן הנשחה, כן הוא
עונס יום המיתה ויום הלידה הטוב כי יום הלידה עם היות להס יום ונשחה
ושנחה אינו למשכילים רק התחלה מן התחלות רצות לצוא עד תכלית שלמותו והללחתו
הרוחניות. אשר ח"א לקנותה כ"א אחרי עצרו צשלח הנות כמו שאמר כי לא
ירחי אדס וחי ואף שנעלמה ונעיני צשר השגת רוחניות ואין אתנו יודע עד ונה.
כאשר לא ידע עור סתום עיניס ולידה ונצטן להצחין צין גון לגון לאדום וירוק,
ולהצדיל צין אור החונה לאור הלצכה, כן רחוק ונשגותיו, חבל ונצשריו נחה
חלקי, ונה רצ עוז הלפונה לירחי ואור גנוזה לחוסצי שנו צחציון עוזו.

וכלייר צדעתיו איס כפרי עוצד אדמה כנשל כצהמות דמה צחומרו הגס,
וצכל תכונותיו ונגוסם עד לנאור האס יערצ לחכו כופת לוף החכמה והנודע,
אשר כל חיד צבון יעסס אוכל וסותה צלמח דצרי חכמה ודע. לחקר תצכות
דצרי ודע לזרע צעיניו וכל עניני תצוכה אשר עין חכס תצצנעה, חקרי דעת דצרי
חכמה תנעצ כפשו, יען ונה יען כי ונשקע צנוללות התאורה כנו זר כחסצ צעיניו

דברי חכמה נחמד למורה ותורה להשכיל, כן רחוק ונשכחותינו הנולדש צועטה
הגוף קרן וחומר לעמוד על דבר רוחני כדל לעולה והשגתו, זזה הכחה ואלתי מיושצ
זה שגדולי חקרי לב כונו הרנצ"ם וחוקרים הקדמונים נחקרו לדעת מודע לא
נכתב ופורש צתה"ק ייעודי סכר הרנחני לעולם הנלחני, וגם הצנתי הש" צתורתו
אם צחוקתי וכו' ונתתי גשנוים וכו' הרי סכר ונלתי צתתי עלנח ליכא. אצל
צחונת ע"ז תירלו הקדמונים דהצנחת התורה אינו סכר לפעולת אדם על קיום
ונלתי, דצחונת העולם הזה כלו אינו כדאי לתסלונני סכר ונלתי, כי הנלתי הוה
נלחיות, ועוה"ז הוה הוה ונפקד, רק הצנחת התורה ציעודי גשנויים שלא יתי'
לאדם ונכיעה ונחקרון פרנסה לקיום ונלתי השם והכחה יתי' לאיש לנלחיות דברי
ד' צחין ונפריע צונן ישיצתם צה"ק איש תחת גפנו ואיש תחת תלנו, אצל
מודע נעלמה סכר עולם הצא ונתה"ק, ג"כ ונלתי נכון דהנה התורה כיצתה לנני
אדם הנון העם אשר רוצם לא השיגו ענין רנחני צטוה, וכסם שפרלופותיהם
טוכות כך דעותיהם טוכות, וכל אחד ונה טאהוצה לו צעוה"ז ונלייר צדעתו יתי'
סלחנו ערוך לעולם הצא, וננקתם איך להם טוס השגה רק דצריים גשנויים, ולא
צנופלח ונהם וצנוכסה ונעלמה ון השגתם. עי"ז נכתרה ונלחנו צתורתנו סכר
השאתה הנפס צחני נלחני. וע"ד אגדת חכז"ל עלה צדעתי לייצז העלמות התורה
וייעודי סכר עולם הצא על דרך זה, דליתא צגנורא צרכות כל דבור טילח ופי
הקצ"ה לטובה אפילו על תנאי אינו חוזר ונחקיים. ועפ"י דצריהם ז"ל יצא על
נכון הנקרא, טנואל הנציח אור לשאל הנלך. קרע ד' ונלכח ישראל ונלך
ונתנה לרעך הטוב וננך, וגם כלל ישראל לא יסקר וכו' לאיזה לורך הי' להודיעו
טנואל לשאל דהס"י לא יסקר, אטו טאל הנלך לא ידע וזה, וכי יטעה צזה
טיסקר חלילה אך רנו לו צזה לשאל אולי ידמה טאל אף טילח גזר דין ונקרע
ונעליו ונלכות ישראל, אולי יועיל תפלתו להעציר הגזירה דתטובה ותפלה ולדקה
ונעצירין רוע הגזירה, אפילו חרצ חדה ונכחה עלי לוארו אל יתיש ון הרנחיים,
גלה אינו צזה כי לא יועיל תפלתו צענין הנלכה כי נתונה לדוד וכיון טכיתן לו
הוה טובה לדוד טוב אינו חוזר דבור ופי הקצ"ה. וזה טאנור טנואל וגם כלל
ישראל לא יסקר, ועפ"י דברי חכז"ל יצואו על נכון הכתוצים צפ' צלק דצלעם אור
לא איש אל ויכזז וצן אדם ויתנחם דכפל ענין צולות טוכות ותיצת לא צתחלת
הנקרא ונוקצ לצן אדם טלחריו כאלו כתוב לא צן אדם. לפי דצריהם ונזואר
הנקרא יפה נכתבו וכלטונו, דאם איש ונצתי לנלתי איזה טובה ולא יעשה הוה
סקרן דצריו, ואם אחד יכעוס על חצרו ויאנור לעשות לו רעה לצסוק לא
עשה לו רעה לא נקרא סקרן. רק ונתנחם על ונעשיו וזה טאנור צלעם לא איש
אל ויכזז, דהס"י לא כונו איש הנצתי טובה ויצגוד צו ולא יעשה לו טובה, כי
דבור טילח ופי הקצ"ה לטובה לא יטוב ריקס, ולטובה אינו חוזר, ונחקיים. אצל
צזה דומה כציכול לצן אדם להתנחם ורעה כונו טנליו וינחם ד' על הרעה כו'.
ההוה אור ולא יעשה, ודצר ולא יקוננה, אעירה היח רכה וטובה, האם יאנור לטוב
ולא יעשה צתוני צוודאי יקיים, אצל ודצר הוה קשה אם ילח ונלכניו גזר דין
ועוסק חלילה על האדם ויטוב צן אדם אל ד' וירחמנו והרבה לטלוח ונתנחם
על הרעה. היינו אף טאין טינוי לפניו יתצרך יהיה השינוי אלל ונקצל, כי אינו
חפץ צויתתם כי אם צטובו מורכו וחי', לפי הנחחם ז"ל דדבור טילח ופי הקצ"ה

לעוזה אפילו על תנאי אינו חוזר יקשה לפ"ז דהרי הצרכות י"ל ופי קצ"ה לעוזה
וצעויותיו כעת לא נתקיים צבו הצרכות יעודי בשמיים שגליו ווארליו וסונאיו
רדפונו, אבל באונת כון דאנורו ז"ל חציצין יקורים שמיציון לירי חיי עולם הצא,
ויפה שעה אחת צעוה"צ ווכל חיי עולם הזה, ח"כ יקורים הוה רעה ועין עוזה
להטיצ לאנשים באחריתם, כונו הרופא המוכרח לעשות אפארלאיון לחתוך אצר
החולה לנען להליל את כל הגוף אף שעשה הרופא יקורים לאדם צחתכו צצטר
הצלה והכאזה צוחלתה, אין כוונתו ללערו אך להליל ונמות כפשו שלא ישחת הגוף
הצריא והחזק. גם הש"י לפעמים יגל חזון צני אדם למותר ווייקרו אס צגופו או
צוונכו, לנען לרפא את כפשו וכשנתה, ח"כ הרעה הוה העוזה, וכנו אותם חז"ל
יקורים של אהזה. ור' שועון קראן ליקורים צואו אחיי רעיי צ"ו. הוה תינה אס
אינו ונפורש צתורה שבר עוה"צ. אבל אס יהי ונפורש צתורה שבר עולם הצא,
ויהי שבר הזה היולא ופי הקצ"ה לעוזה ואפילו על תנאי אינו חוזר, איך יגיע
עוכש לעושי רעה אס עצרו על דצרי תורה דהרי לעוזה אפילו על תנאי אינו
חוזר. לזאת כעלמה ונחתכו שבר כלחיי צתוה"ק, ואכו ונאוינים צני ונאוינים, כי יצ
שבר לפעולתיו וגוונל עוצ לוי שישעור ונלותיו והוה ח' וי"ג עקרים, שונה
הרוונ"ס וכצוהת הנציאים ישעי" ק' י"א, וק' ס' קוויי אורי כי צו אורך וכחזון
דכיל צ"צ והושכילים יזהירו כוזה הרקיע, ורוח ד' דצר צו לקץ הינון, וכנצוה
יחזאל ל"ע וככל הנציאים וצכתצי קודש כולם ונתנציאים ונשבר הלפון ללדיקים
לעתיד לצא וצחיי כלחיים, ואיתא צגנורא כתיבות קי"צ. ואתם הדצקים צד' אלקיים
חיים כולכם היום, וכי אפשר לדצק צצכינה כי אס אוכלה היא, אלא כל הונסיו
צתו לת"ח וכל העושה פרקונטיו לת"ח הרי כהנה וזיו השכינה.

וגם איתא צנדרים על הפסוק אחר ד' תלכו וכי אפשר לילך אחריי, אלא
הדצק צנודותיו ונה הוה רחוס אף אתה רחוס, ונה הוה ונלצט ערומים אף
אתה, ונה הוה כוחם אצלים וצוקר חולים אף אתה, כאשר יתאנוץ אדם לדצק
צנודותיו של הש"י ונקור החסד ורחמים, אז יצקע כסחר אורו להשציע צלחלות
כפשו להכות וזיו אור עליון. וכלייר צדעתיו וי האיש אשר הונלך חפץ ציקרו
להתרועע ענו ולהנותיק סוד אתו להיות צצצורתו, ולהשתעשע צנעינותו, הלא הוה
כצחר דגול ונרצבות עם עוונד לכס צפרשת גדולתו צרוצ דעתו ועולם צינתו,
וצנעלותיו וצנודותיו הנסגבות יש לו יחס וערך לונלך ונשראו שיהי ונקרוצי ונלכות,
כן השר הטפסר הונליוין צנעלותיו וצנודותיו אשר שלחו ד' הנה לנחי לעשות
חקד לאלפים ולרצבות, זו כמו לאלקיו להיות ליר כאנון לשולחיו ולצו צרשותו
לנשול על אולרותיו, לפזר לעניים ציד הרחצה והנלחה, והחזיק לכונה אלפים
קוחרים היורדים ונכסיהם והעמידם על רגלם והסיצם על כסם הראשון, ונעשהו
כנעשה וננצו הונלך אשר צוצו אולרות צבותיו לעניים ולירודין וננדרגתו ואנור
אחי גנזתי אולרות לנעלה צנקוס שאין יד סולטת צו, ונקיים תורת ד' קרא
כדכתבי כי ינון אחיך ונעה ידו עונך והחזקת, צטרס כי יפול חזק ואנוץ צרכים
הכושלות, ולכל הפועט יד ודופק על פתחי לצצו, כשחר כון וולאו להוטיע לו
את שרציע חנו וחסדו ונחיי" כונה כפשות אין ספורות, וכשונש צתקפו וצצצורתו,
כן זרחה על פני הצל שונש לרקתו התיסדות צית החולים, התיסדות צית הספר
ללמוד וורים ורצנים ותורניים, והתיסדות פילאנטרופישען פערליין, ופזר לתכלית

האלו הון רב כונה ונאות חלפים כקף וזהו כאין לחשב צעיניו. לדברים טובים ומועילים להוליאם לפעולות אדם. ואף נועט ונוער ואפס קלה ונועטיו הטובים הנכי יודע להגיד. וני יוכל לתנות ולספר רב טובותיו וחסדיו. ולו דומי' תהלה ואין גומרין עליו את ההלל וטצה כערכו הרס וכסא. ונכזיר צטצחיו יתח ונגרעת ואין צלטוכי וולה להציע אחת וני חלף די הלל וטצה כראוי לאדם הגדול השר ה'קר הנדיב כמוהו. ודצר טפתים אך לנחשור אס יעיד על השונט צחלי השמים את רוצ יפעתה והדרה. כי על וי לא יקום אורהו. כן צכל ככפי הארץ ילא קוי לדקתו צפעולותיו הרמים והטגגזים. והנפורס על פני תצל ח"ל ראי לזה השר הנפורס צלדקתו נפתחו לפכיו טערי גן עדן ונפשו לרורה צלרור החיים חיי נלחיים כפתילה האחזה צטלהצת כאורס ז"ל צירושלמי מוצח צתוק' קועה דל"ד ע"צ ח"ר ירמי' עתיד הקצ"ה לעשות לל לצעלי מולת צלין טל צעלי תורה טכאור כי צלל הטכונה צלל הכסף, ואומר עץ חיים היא לנחזיקים זה. ועוד יתר טחת ויתר עוז לצעלי מועטים טובים כדאמרו ז"ל צגין דנטול צזולון טחא מופוני' ויהצי לפוואל דיטטכר לפיכך חקדוני' צרכתא צריטא. טכאור טמח צזולון צלחתך הייכו צלחתך ונעוה"ז. ויטטכר צלהליך.

ועיי' יס לומר צכווי תורה הקדים תורה לעשות טלמן. ואח"כ ונורה. דטלמן מרנו על עטירות ונחזיקי תורה ונורה על העוסק צתורה כדאמרו ז"ל הרולה להחכים ידרים והרולה להעטיר ילפין וסינונך טלמן צלפון ונורה צדרוס. וגם איתא צצרי חכ"ל אשר פרו יתן צעתו זה העוסקים צתורה. ועליהו לא יצול זה הנחזיקי תורה כי העלין הנה מוגיין לפירי, ומצלעדי העלין לא יגדלו הפרות ולא הצטילו אטכלות ענצים. ואמרו צקשו רחמים אטכליא על עליא. דאלנולא עליא לא אטקיימו אטכליא. הטקטרות אחד לעוסקי תורה עם הנחזיקים צידם. וחלק כחלק יחלקו צעומלס וצטכר טובס הנפונה להס צגנזי מרומים : וגם איתא צמודט על פסוק ויה יקר חסדך חלקים וצני אדם צלל ככפיך יחסיון צח וראה כונה גדול כמו טל לדקה וגומ"ח אינס חוסים לא צלל הארץ ולא צלל השונט ולא צלל הנולאכים רק ויה יקר חסדך ח' וצני אדם צלל ככפיך יחסיון .

הנה השר הנפטר הנדיב האדיר ציטרת לצצו רוחו ונשמתו ד' אליו יאסוף. יצוא טלוס יכוח על ונכצו צין קהל לדיקים תחד כצודו אטרי ילדותו וזקנותו טגדל צטס טוצ ונפטר צטס טוצ. טליחא דרחמנא וליר כאון הי' כל יוני חיינו לעשות חקד לחכטי תצל. טוור פקודיו, ולדק לפכיו הולך. וכצוד חלקים יאספי' ויצולע הנות נלכה ומחה ד' דועה וועל כל פכים .

יושב בסתר עליון צלל טדי יתלונן. איתא צמודט צועה כתיב ויתנו יני צבי אצל ונסה לטון ויתנו כראה טכלה לגומרי ולא הי' עוד לצכות וציעק כתיב ויעצרו יני צכיתו דלטון ויעצרו ונשנעו טפסקו ונלצכות. אצל הי' עדיין לצכות . ויתרץ המודט ונקה לא הי' לו צוכים כתיב ויתנו, יעקב הי' לו צוכים כתיב ויעצרו. ולריך להצין לונה הי' לצכות על יעקב יתח ונערע"ה צחיר הכציאס אשר דצר עם ד' פא"פ. כראה לצחר סתינות דצריהס. דאיתא צגמורא ג' לצבי ו' להספד ושלטים לתקפורת ונכאן וחינך אמר הקצ"ה אין לכס לצכות יתח יצואר על ככון דניחת יעקב אציו ע"ה הי' קודס מ"ת וצניו צכו עליו וגם

אנשי וולרים זוכין על פטירתו וגודל חשיבותו צעייניהם. וגם נפקק עולתם צרכת
הכילוק צויתתו. וצכו סלשים יום יותר וזמן הקלוב ומוגבל לנו כפי דת חורתינו.
לזה אורה תורה לשון ויעצרו ספקו ונלכות סלח הי' להם זמן קלוב. כי לא
הי' עדיין זמן מוגבלת לזה עפ"י התורה אשר הורגו. לא כן צויתת עשה רע"ה
שהי' אחר זמן תורה ועליו צכו כל ישראל והצבי הי' כפי חוקי התורה
אשר גבלו לנו ראשונים ג' לצבי וז' להספר צודאי ונקורת צידם ונלכותם ונתורה
ועשה למדו. לכן כתיב ויתמו סכלה אחר ג' ימים זמן צבי ולא הי' לו צוכים
היינו אחר מועד המוגבל לנו עפ"י חוקי התורה לכן כתיב ויתמו סכלה ופקק
מועד הקלובה לצבי המוקדם יחם אחכם אדם זרע צרכי ד' הכלהצים והנעמיים
ווחה ד' דומה ועל פניכם. ואל תצכו יותר מדאי כי אציכם הסר רצ פעלים
מרומים יסכון. ויטצ צסתר עליון יסתירה צככפיו עם נטמות לדיקי עולם ותהי
ונוחתו צכוד. וד' יסלם נחומים לאצליכם. ולא יטוע עוד פרץ ולוחה צרחוטיכם
ויקיים הצטתת הכציא וזה צחסך חורכם, וירפא את מוחץ לצככם וכל עלמותיכם
יחליץ ויחזיק את עלימות צריאתכם צרוצ חוכים ואחיץ כח. להצליג ולחזק על
יגונכם כ"ר חון.

ובגדולתו של הספטר צופעלותיו הסגנות כן תהלתו ותפלתו על סדה
הליעראטור העצרי. וסלהצת אהצת התורה צערה על מוצח לצכו הטור הכני
חליג לכות נטמות מציזה חרופי תורה ונהה סחכני ה' החון לאדם דעת והנהה
חתי צכחצים .

בתשובת סער אפרים הקשה על ה' דארה צכוכה ד"ל ע"ח, להנהו
אזוככרי דלח ליגזו חינה עי"ס. חונאי לא כינח דתיחא לי לצעה"צ ישראל
הנגזל, דלעציד חייב מלוח צונווכי, סוף סוף יס' ציד עכוס ועלה דעתי
ליצב זה, לפי עניות דעתי, דהרי צאונת קסה לרצ הוכח, דלונה לי יאוש וסיכוי
רשות; דהרי רצ הוכח תלמידו רצ, עיין צפ' יוחסין וצודאי כרצו ס"ל, ורצ
ס"ל יאוש כדי קני, צצ"ק דס"ו. וע"כ לריך לוונר, דאף דיאוש גרידא קני, הוא
רק מדרצנן, מנסוס תקנת הסצים, ודרצנן לא נהכי לדאורייתא, ואף נהאי סצתא
צכוכה דל"ח דלוחח קניי רצ כחון, דגזלו מוננה עצדי ריש גלותא עליס וסככו
צהן, חנר רצ כחון חין לה אלא דני עליס צלצד, דתקנת חכמים על הנריש
הגזול, סצכחו צצירה, סיטול הנגזל את דניו וחינו מוחיץ לסתור צנינו. מפני
תקנת הסצים, צונק גיטין דכ"ה, ונטוע נהתס דקנין דרצנן נהכי לדאורייתא,
דחקנת מריש הוא מדרצנן, ונהכי ללאת ידי חוצת סוכה שהיא מדראורייתא.
וצע"כ לריכין לחלוקו של צעל נקור חיים, על הל' פסח סינן מנו"ח דאף דקנין
דרצנן נהכי לדאורייתא, אצל לא לנשו"י לכס; צכוכה לא צעינן לכס ספיר
נהכי קנין דרצנן אצל צאתרוג והדס דצעינן לכס, לא נהכי קנין דרצנן ללאת
ידי חוצת מלוח. לכן לריך רצ הוכח לוונר להנהו אזוככרי, להיות יאוש וסכוי
רשות, דאף דיאוש כדי קנה לרצ רצו הוא רק מדרצנן וקנין דרצנן לא נקסה
לכס, ולפ"ז ל"ק קושיה הסער אפרים דלינח דתיחא לי לנגזל דלתעציד מלוח
ולנה לו להזהיר על יאוש וסיכוי רשות. דתיחא צרא"ס חולין פ' כסוי הדס,
דצטלית חמרינן ג"כ כיחא לי לחייב דלעציד מלוח צונווכי דאמרינן דעתו של

צעל הטלית דזוודאי הי' כוונתו להקנות לזה השואל את הטלית צמתנה על
 זכת להחזיק. ח"כ צהנפו אוונכרי דליירי רצ הוכל, לאחר יאוש, איך כוכל לוונר,
 כיחא ל"י, דכוונת הצעלים הי' להקנות, לזה צמתנה הקונה האסא. דהרי לאחר
 יאוש אינו שלו והוא כלאחרים, וזנה מיוסצ מואי דהשנייע הרנצ"ס, האי דיכא דרצ
 הוכל, כראה לפי קנו שכלי נוסוס דפסיק הרנצ"ס כר' יוחנן, צצ"ק דס"ו רחייצ
 הגנצ דר"ה, אף אס ווכר לאחר יאוש, ול"א שלו הוא טוצח צפ"א ונהל' גניצה
 הל' ו'. ח"כ ס"ל להרנצ"ס יאוש כדי לא קכי. ח"כ מותר לאוונכרי לחלוט צעלנוס
 נוסוס דספיר אוניקן כיחא ל"י לאיינע וכו', והגנזל ישראל צוודאי נקנה לאוונכרי
 צמתנה גמורה, שעדיין שייך להגנזל ריאוש כדי לא קכי. ואף דאנר רבי יוחנן,
 גזל ולא נתיאשו הצעלים שניהם ח"י להקדישו, וה"ה שח"י להקנות, עכ"ז כיחא
 עם קצרת הצ"ט, צח"ע ס"י כ"ח דדוקא כל אחד צפני עלמו לא יכול להקדיש
 חבל שניהם ביחד הגנזל והגנזל, יוכלו להקדיש או להקנות זל"ז. ואף דאוונכרי אס
 הנה תולטין צעלנוס הנה הנה גזלנים כיון דקרקע אינה נגזלת ציד העכו"ס,
 מ"ו מותר להם לגזול נוסוס קצרת כיחא ל"י לאיינע ונהאי עעמא של קצרת הצ"ט
 דהגנזל והגנזל יכולין להקדיש או להקנות לאחרים. נוכס"כ דיוכל הגנזל להקנות
 לגנזל גופי'.

ורח"י לזה דתיחא צח"ע ס"י כ"ח דהיכא דקדשה בגזל דידה וצדסדיך
 נקודשת וקשה מואי קיין יש להגנזל לקדש עם גזילה. דאין לוונר לאחר שקצלה
 קדושין נתיכונה האשה להקנות להגנזל. הרי אין אדם יוכל לזכות בשלו לאחר
 גזל קיין. אע"כ צעור שהגזילה הי' תחת יד הגנזל נתיכונה האשה נגזלת להקנות
 הגזילה לגנזל ונקנה כדעת הצ"ט הכ"ל: דעת שניהם נכונה וזוה לקנות וזה להקנות
 וצתקובה רחמי דעת השואל ככוונת התוס' צקובה דנ"א ע"צ ד"ה ואס לאו
 לא ילא. דכן הי' דעת ר"ג שילאו כולם ואח"כ יחזירוהו. והקשה למה לי דעת
 ר"ג דהרי ר' אליעזר צן עזרי' מותר ליקח האחרוג אפילו צלי דעת ר"ג נוסוס
 כיחא ל"י לאיינע וכו' ואנר עס צתקובה ככוונת התוס' כיון דר"ג נתן האחרוג
 לרי' יהושע צספינה והי' ענוו ציחד. ואס חפץ ראצ"ע ליקח האחרוג הי' לו
 לשאלו לר"ג. וע"כ כחצו התוס' דגס נתיחלה הי' דעת ר"ג לזה שיתן ר' יהושע
 לראצ"ע וראצ"ע לרי' עקיבא ואח"כ יחזירו לו. ודצרי תקובה הכ"ל תנוה צעיני
 דאיך שייך לוונר צאתרוג דר"ג שקנה צאלף זוז קצרת כיחא ל"י דהרי גמרא נפורשת
 צ"ו דכ"ע דהשואל ס"ת נחצירו אינו רשאי להשאל אע"ג דאיכא למינור כיחא
 ל"י נוסוס דהוה חקרונ כיס. כי ס"ת חפץ יקר. ואדם נקפיד על תשנישו. צוודאי
 צאתרוג דר"ג שקנה צאלף זוז צוודאי הוה חקרונ כיס אס יד כל אדם נעשעשין
 צו. ל"ט למינור כיחא ל"י. וגס איך שייך למינור בגוונא דאתרוג של ר"ג כיחא
 ל"י אס צצעה שנתן לר"י הי' דעת ר"ג להקנות ג"כ לאחרים ח"כ יהי' רבי
 יהושע עם ראצ"ע ורי' עקיבא שותפין ושותפין לא ילאו צאתרוג. ואס דעת ר"ג
 הי' להקנות לראצ"ע ורי' עקיבא אחר שילא רי' יהושע ידי חוצתו ח"כ הוה כלאחר
 לפלוני ועוכה ונהרצ"ס צ"צ קל"ז דלא ונהי' ללאת צכה"ג. היכי דאנר ואחר
 לפלוני אס צעור יוני חייו של ראשון הי' שייך לשני. רק לאחר ויתה של ראשון
 אס אז שייך לפלוני. אזי ראשון ילא. כראה לי כוונת התוס' הכי דאוניקן דעת
 ר"ג צנתינתו לר"י שהוא יתן לאחרים דכתנו ר"ג לר"י צנענו"ל צכל יפיו כח

שיעשה

שיעשה ר' יהושע ליתן לנוי שחפץ ליתן אף לאחרים ללמדה צומעו"ל. כללד שיחזיר לו אח"כ האחרוג לר"ג צטלימות. לומען שלא יהי' ונתנה גרועה שאם הקדישה אינה מקודשת אינה נתנה. וצעל וקצל ונתנה לריך שיהי' לו יפוי כח זכות להקנות לאחרים על ווסך העת צעוד תחת ידו ונקנה לו צומעו"ל. וצקצרת וקור חיים סי' תנ"ח שהצאתי לעיל דוחלק הא דקנין דרצנן ונהכי לדאו' רק היכא דלך צעינן לכס כגון צסוכה ונוילא נסתר הוכחת הנוחה אפרים שהוכיח ורמוצ"ס דפסק דלך ליקני אינך לולב לינוקא ציומא קומא ווסוס דקנויי קני וד"ת אקנויי לך ונקני רק ודרצנן. והוכיח צעל ונתנה אפרים וזה דקנין דרצנן לך ונהכי לדאורייתא. ולפי דצרי וקו"ח אינו הוכחה דספיר יט לוור דקנין דרצנן ונהכי לדאו' היכא דלך צעינן לכס. רק צלולב לך ונהכי ווסוס דצעינן לכס וע"י קנין דרצנן לך וסוי לכס. וזהאי עניכא הוה קשיא לי על דצרי תוס' צ"ק ד"כ ע"א והוה שהניחה ע"פ ארובה והקסה תוס' טס תינוא כי קצעה כנוי לך קני דסנוי החזור לצרייתו הוה .

והנה קשיא לי ונאי הקשו תוס' דהרי קיי"ל סינוי החזור לצרייתו ודרצנן קונה עי' צ"ק ל"ג ע"ב א"כ ליהכי ודאורייתא למועול כדאיחא ט"ס צ"ו דף ל"ע כדמוכח צט"ו טס צהא דרצ אמי הנושאיל קורדס טל הקדש וועל טיכף דתיקון חכו"ל ונטיכה צטומרין. א"כ לא יוכל הנושאיל לחזור ונשאלה אף סעדיין לא צקע צו השואל, ולהכי וועל הנושאיל ווסוס סינוי רשות אף דסינוי רשות הוה ונעס ונטיכה ונטיכה צטומרים תקון דרצנן ונ"ו וועל הנושאיל ון התורה הרי חזינן דקנין דרצנן ונהכי למועול ון התורה. א"כ ונאי הקשו תוס' צצ"ק ד"ך דהרי אס קצעה והוה סינוי החזור לצרייתו וקונה ודרצנן א"כ ליהכי ולמועול ודאורייתא ונוסוגיא דצ"ו דנ"ח ונחא דתתנה לצלן יט להעיר ג"כ ונתוס' פחסים דכ"ט ד"ה אין פודין עיי"ט וגס פריך הגנ' צ"ו ונ"ו ולקני' לי אגצ קרקע וסיעת תוס' צ"ק ד"י צ"ע א"ד"ה אכא דקנין אגצ אינו רק ודרצנן ונאי ונהכי לדאו' ואפשר ליטצ סתירת דצריהס עפ"י סצרת תצוצת ונהר"י וניכץ דוחלק. אנאי צקנין סטינותא דהוה רק ודרצנן וועיל להפקיע איסור צבור טהוה ון התורה, וצקדשה צומעו"ט דעת רציו ירוחס דהוה רק קדושי דרצנן וילא לחלק דשאי צקדשה צומעו"ט טלשתן דקנין הכסף לחסה והקדוסינ כעשה ציחד ולאו דנין אס וועיל הקנין דרצנן וקודס כונו צנכירה צהנה וצכרת צקנין סטינותא לעכו"ס ואח"כ כטכולדה הצהנה אנו דנין על הצבור ולא על הקנין הנעשה כצ וצבר הצהנה היח צרשות עכו"ס צכה"ג ספיר ונהכי ונכירה דרצנן הנעשה מקודס לענין צבור טהו דנין ה"ה יט לוור צידון אף דקנין אגצ אינו רק ודרצנן כיון דנעשה מקודס ואח"כ פודה חצירו הנועטר. וצטעת הפדיון כצ נקנה לזה צקנין אגצ אף דהוה ודרצנן ספיר ונהכי לדאורייתא. וצזה יט ליטצ כנה קוסיות וחכס וצנין וועלמו. וצצ"ק דע"א איחא צאוור עקון תלכה ונחאינתי צצצת ותיקי לי גניצתך ופריך הגמרא וכי תצע לקמן צדינא ל"א ל"י זיל טלים הא ונכירה לאו ונכירה היא. וקשיא לי ע"ז דהרי איחא צנסדרינ דע"צ דהצא צנחתרת ג"כ צדנויס קניכהו. ואס הוה צעינן וחיובים להחזיר. וא"כ ה"כ היכא דיט צעינן תתלניס וחיוב להחזיר תתלניס או חליפין

חליפתו. ח"כ נתחייב לו הגנב ליתן ללוקח הגניבה אחאי זכירה לא הוה זכירה ונאי פריך הגמרא בפשיטות דל"א לי זיל שלים .

אבל לפי דברינו הכ"ץ כגון היבא דקנין דרצנן זכותא חדא עם קנין דאורייתא ומוכרחין אבו לדון ביחד לא נהכי דרצנן לדאורייתא ודעת רז"ה דהא דנחויב להחזיר היבא שהוה צעין הוא רק מדרצנן ולא נהכי לדאורייתא לענין תשלומין דו"ה. דהרי איתא צ"ק דע"א דפריך צ"ס צשלומא למ"ד ונעשה קצת דאורייתא אנטו להכי פטרי רצנן מדר"ה, אלא למ"ד ונעשה קצת דרצנן מ"ע פטרי רצנן מדר"ה. הרי מוכח חס מדרצנן הוה שחיטה שאינה ראוי לא נהכי לענין זה לפטור מדר"ה דאורייתא. אבל באמת אינו ראוי דהרי אפכא מוכח מתוס' צ"ק ע"ב ד"ה דאי ס"ד. דאיתא בתוס' החס דתקדושת עכו"ם אפילו לא אקרה בהכאה אלא מדרצנן הטוב לי שפיר לאו ידיה כיון דאקור בכל הנאות ומגמרא הכ"ל מוכח מפורש דחס אקור באכילה רק מדרצנן שפיר הוה ידיה ולא נחשז שחיטה שאינה ראויה, כיון דמדאורייתא הוה שחיטה ראויה .

וע"ב אונתו קצת החלוק צ"ה צחס שאקור בהכאה אף דהוה מדרצנן נהכי לפטור מדר"ה מנעם הפקר צ"ד הפקר והפקר צ"ד כלמוד מקרא כדאיתא ציצנות דס"ט ובגיטין דל"ה טוב הוה דאורייתא. אבל נעשה קצת לא חסר מדרצנן רק באכילה ולא מנעם הפקר נגעו זה דהרי מותר בהכאה. לא נהכי אקור דרצנן דהוה שחיטה שאינה ראויה. ח"כ דק"ל היבא דאית ליה תאכיס צעין נחויב להחזיר מדרצנן מנעם הפקר צ"ד ח"כ להוי זכירה לענין דו"ה דהפקר צ"ד כלמוד מקרא ויהיה נהכי לענין דאורייתא ולע"ג .

ובהבברא הכ"ל שהצחתי לעיל דהיבא דאקור בהכאה מדרצנן נהכי לדאורייתא מנעם הפקר צ"ד מיושב קושיא אחרונים על הס"ם צ"ק ע"ב דפריך אה"צ נעשה קצת דאורייתא אנטו להכי פטרו רצנן, אלא אי אונת נעשה קצת דרצנן אחאי פטרו רצנן ונחויב כי קחני אקור הנסקל וע"ז דפטור דו"ה והקשו גדולי מפורקים לדעת הלבוש אדם אקור דש"ס הוה רק מדרצנן ח"כ קשה צע"ז אחאי פטור מדר"ה צשחט לע"ז דהרי אינו אקור דצר שאינו שלו מדאורייתא. ורק מדרצנן הוה דאקור ואקור דרצנן אינו פוטר מדר"ה. ומן התורה הוה שפיר שחיטה ראוי. אבל לפי האמור מיושב על כגון דהיבא דאקור בהכאה אפילו מדרצנן טוב אהכי לדאורייתא מנעם הפקר צ"ד והפקר צ"ד הוה מדאורייתא . וצקוגיא דאוונכרי עלה צרעיוני קושיא על הא דפריך הגמרא צקוכה ד"ל ע"ב וליקניחה צשינוי נעשה. והקשיתי לשיטת מקו"ח צשינוי תכ"א ה"י פסח. דהיבא אמרין שינוי קונה רק היבא שמתכוין לגזול אבל היבא דקסצר שהוא שלו שינוי אינו קונה. ח"כ קשה מצקוגיא נאי פריך ולקניה צשינוי נעשה דהרי אינו מתכוין לגזול דהרי אוונכרי קונים האסא נעכו"ם. ואין כוונתם לזה לקנות צשינוי נעשה דקסצרו שהאסא שלהם דהרי נתכו נעות לעכו"ם ולקחו, נראה ליטצ דמקו"ח איירי היבא דקסצר שהוא שלו ולא עשה קנין אחר. אבל צקוגיא דגמרא מתכוין אוונכרי עכ"פ לקנות מוכרי ודומה לזה היבא דעודר צנכסי הגר וקסצר שהוא שלו

שלו לא קנה אצל אס הככסים של גר אחר והוא נחכין לקנות ונגר זה צחות קנה דעכ"פ נחכין לקנין .

אבל יש לפקפק בזה דהרי נכרי לא מועיל הקנין של סינוי נעשה ומישראל לא כיון לקנות בזה הקנין דלא עלה על דעת אדם שהיא גזולה . עוד קשה לי על סוגיא דאוונכרי נסוגיא דפרה ועלית דדוקא נכר דהוה ליה יאוש וסינוי רשות ופירש רש"ס דדוקא שלא באחריות דאי באחריות לא הוה סינוי רשות דהוה עדיין ברשות ראובן דבאחריות נכר . א"כ קשה למה לא אזעיר רב הונא ג"כ דמוכרת האסא יהי' ג"כ שלא באחריות גם קשה לי נסוגיא דפרה ועלית דלוקמני דאיכא עדים לומר ואיכא עדים לומר ואזעיר רבנן היכא דקיימו ארעא תיקי . א"כ נספיקא צפרה ועלית נמי צהאי גוונא ויירי היכי דאיכא חרי לגבי חרי וצוודאי הסיפא איירי דומיא דרישא . דהפרה ועלית הס כצד ציד יהודא דהוליא נלווי צעדות שלו . וא"כ איך נהכי עדותו של שמועון דהרי אמרינן לוקי מוונא צחוקתו . ואי כיונא דלהכי עדותו של שמועון לענין אס תפס . דהרי איתא בתוס' צ"ו דף ו' ד"ה פוער כל שתפס קודם שכולד הספק . אצל אחר שכולד הספק ל"ו תפיסה . אצל יש לתרץ ולומר דנשכחה צהאי גוונא דתני עידי שמועון ופסלו לעדות של יהודא בגזלכותא צכה"ג נפקיע ויכיה דיהודא . גם קשה לי לדעת הראש"ד שהציאו הרש"א צ"ק פ' הגזל דאע"ג דיאוש וסינוי רשות קיחא אצל הדמים נחויצ להחזיר וקשה נגמורא צ"צ וי"ד סוגיא דפרה ועלית פריך הגמורא כתי דנגופיה וי"אש נדמיה ניי וי"אש . וסכי הגמורא ל"ל דמית גזלן . וקשה סו"ס הלוקח נחויצ להחזיר הדמים לגזל לפי דעת ראש"ד וכעת לריך עינא רבה .

והרי דברי צהאי עכינא אציח ויה טעלה צדעתי ליטב ויה פראיתי צצית אפרים לרשכצה"ג ר' זלמן נרגליות זללה"ה שהקשה על תוס' ע"ז דע"א על הא דהוכיח הס"ס סס דעכו"ס קונה צנוטיכה ונחא דצ"י כהרג פחות נסו"פ ואי חין נשטיכה קונה אונאי כהרג . והקשו בתוס' דהרי ישראל נני לא קונה הגזלה . ואעפ"כ ברשותו קאי לחייב באחריות . ה"ה י"ל נני צככרי כן לחייב מיתה , והקשו אחרונים דדברי התוס' האלו סותרים לנו"ט התוס' צ"ק דע"ב בתוס' ד"ה או שכתבו להדיא דקניית גכז וגזלן לענין אחריות צעיק קנין גמור . ותירלו דנחולקין בזה הרי"צ"א ור"י צכתוצות דל"א דלר"י לא צעיק קנין גמור בגזלן . ותוס' צ"ק אזיל לטיעת רי"צ"א . וצע"ז אזיל התוס' לטיעת ר"י . ולפענ"ד כראה כוונת התוס' צע"ז אף לדעת הרי"צ"א דצעי קנין גמור בגזלן לחייב באחריות , ותוס' צע"ז ספיר הקשה . וזה כוונת קושיתו . דהרי לרבי יוחנן דאזעיר דבר חורה נעוה קיכות א"כ קשה לדידיה איך נהכי הקנין לגזלן לחייב באחריות לטיעת רי"צ"א דצעי קנין גמור דהרי לא הי' נעוה . וע"כ לריך לומר דהיכי דלא סייך נעוה דהיינו בגזלן גם רבי יוחנן סצר דספיר קונה צנוטיכה בגזלן לחייב באחריות .

ד"ה ב"כ יש לומר זה הסצרה לריש לקיש דסצר דנוטיכה צככרי אינו קונה וצככרי

וזכרי צעי ריש לקיש קנין כסף כונו לרצי יוחנן זישראל וספיר נהרג הנכרי
בגזל פחות ונ"פ אף דלא הוה רק קנין ונסיכה כיון דלא ונכחת כסף. כונו
לרצי יוחנן בגזלן ישראל קונה לענין אחריות ונסיכה כיון דלא שייך זכה"ג כסף.
וע"ז תירלו החוס' צלנול צפו"פ לרצי יוחנן דכהי דלא קנה אותו להיות שלו
אבל חסריה לישראל פו"פ ונוילא חייב צאונסין ונשא"כ בגזל ככרי פחות ונשו"פ
דלישראל הנגזל לא חסריה ונשו"פ לא חסר פחות ונשו"פ לא חסר ונשו"פ לא חסר
לא קני ונסיכה אותו פחות ונשו"פ דר"ל קצירא ל"י ונסיכה זכרי אינו קונה.
א"כ ונווכו של ככרי לא נתרצה ואנאי חייב ויתה. ואם כיונא ונסיכה זכרי
קונה קנין גמור. א"כ זכה הנכרי בפחות ונשו"פ שיהא שלו. א"כ נתרצה ונווכו,
כיון שיתחייב ויתה ונשא"כ אי כיונא ונסיכה זכרי אינו קונה רק לענין אונסין
ונועם סצקנין זה חסר לישראל אף שהוא לא זכה זה ל"ס בפחות ונשו"פ וספיר
הקשה הגמרא לריש לקיש דס"ל ונסיכה זכרי אינו קונה. כללעכ"ד כוונת החוס'
על כוון .

